

Arrest

nr. 306 025 van 2 mei 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Hondurese nationaliteit te zijn, op 3 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat C. HAUWEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Hondurese nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 september 2022 België binnen met een paspoort en verzoekt op 9 september 2022 om internationale bescherming. Op 30 november 2023 beslist de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adviseur van de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 december 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Hondurese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de hoofdstad Tegucigalpa, waar u in uw ouderlijk huis opgroeide. Samen met uw ex-partner had u een dochter die wegens een medische aandoening in 2016 op jonge leeftijd stierf. In 2017 maakte u een auto-ongeval mee, waardoor u soms zaken vergeet.

U werkte als verkoper en magazijnier voor de bakkerij O. (...). In 2020 ging u op eigen benen staan en verhuisde u naar het huis van uw vriend en collega F. (...) gelegen in sector 2 van de wijk Villa Nueva in Tegucigalpa. Bende 18 was aanwezig in deze wijk.

Gezien de verkoop in de bakkerij omwille van de covid-pandemie afnam, begon u tussen 2020 en 2021 ook te werken voor uw vriend B. (...), die een eigen kledingzaak had op de markt. U hielp hem met de verkoop op de markt.

Uw zussen wonen tot op heden nog steeds in een residentiële, gesloten wijk en werken respectievelijk als boekhoudster en journaliste. Hun echtgenoten zijn respectievelijk leerkracht en ingenieur.

Uw broer (R. E., S. E., (...)) werkte eveneens gedurende twintig jaar voor en samen met bakkerij O. (...). Op 8 december 2021 verliet uw broer Honduras omdat hij problemen kende met bende MS13. Hij diende zijn verzoek om internationale bescherming in op 14 december 2021.

Op 18 juni 2022 rond 11 uur in de voormiddag, nam u een motortaxi naar huis. Op het moment dat u vlakbij uw huis aan het uitstappen was, werd de motortaxichauffeur die u vervoerde doodgeschoten. Twee bendeleden benaderden u hierop met een wapen, scholden u uit en vroegen of u iets gezien had. U zei van niet, waarop de bendeleden u waarschuwden dat u problemen zou krijgen met hun bende indien u zou spreken en vervolgens weggingen. Na dit incident bleef u uit angst enkele dagen thuis. Toen u over het incident aan uw familie vertelde, beslisten uw zussen onmiddellijk dat u het land diende te verlaten. U leende geld van uw vader, waarop uw zussen er op 20 juni 2022 een vliegtuigticket naar België mee kochten voor u.

Tegen het einde van de week begon u weer naar uw werk te gaan. U kwam de bendeleden een paar keer tegen op de hoeken van de straten in uw wijk, waarop zij teken naar u deden dat ze u in de gaten hielden en zouden vermoorden indien u sprak. Een week voor uw vertrek uit het land stopte u met werken om zich voor te bereiden op uw vlucht.

U verliet Honduras op 6 september 2022. U diende uw verzoek om internationale bescherming in op 9 september 2022. U vreest vermoord te zullen worden door leden van de bende 18 omdat u getuige was van een moord die zij pleegden.

Nadat u in België aankwam, vernam u dat F. (...) zijn huis had moeten verlaten omdat bendeleden het in beslag namen om te gebruiken als 'casa loca'.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart neer, alsook een krantenartikel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Hoewel u verklaart dat u in 2017 een ongeval meemaakte waardoor u data niet goed kunt onthouden, blijkt nergens uit uw onderhoud dat u niet in staat was om de vragen die u werden gesteld te begrijpen en hierop te antwoorden (CGVS, p. 9). Op geen enkel moment werd het u bovendien kwalijk genomen geen data te kennen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u er niet in slaagt het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie Honduras te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

Ten eerste strookt uw gedrag na uw getuigenis van de moord, waarbij u uw werk hervatte, absoluut niet met de vrees voor uw leven die u voorhoudt en de hiermee gepaard gaande keuze om het land te verlaten. Wanneer u wordt gevraagd waarom u enkele dagen na uw getuigenis besliste uw werk weer te hervatten, zegt u dat u geen middelen meer had en geld nodig had voor uw aankomst in België. U wordt gevraagd hoe het komt dat u bleef verder werken, terwijl u tegelijkertijd een vrees voor uw leven kende en naar aanleiding hiervan had beslist alles achter te laten en het land te verlaten. U antwoordt dat men in Honduras sterft van de honger indien men niet werkt (CGVS, p. 15). U wordt erop gewezen dat uw zussen niet bepaald arm waren – zo blijkt uit uw verklaringen – waarop u wordt gevraagd waarom zij u niet tijdelijk financieel konden helpen in plaats van dat u ging werken (CGVS, p. 7, p. 11 en p. 18). U zegt vaagweg dat het niet zo is dat uw zussen geld hebben, maar dat ze strijdlustig zijn. U wordt erop gewezen dat uw zussen u toch wel een beetje geld konden geven zodat u zou kunnen eten. U zegt dat het niet enkel uw maaltijden daar waren die u diende te bekostigen, maar ook uw uitgaves in België (CGVS, p. 18). Gevraagd of u voor uw uitgaven in België geen geld kon lenen van uw zussen, zegt u plots dat uw schoonbroer u 20.000 Lempira wilde uitlenen, maar u dat weigerde. Uiteindelijke leende uw schoonbroer u 10.000 Lempira uit. Gevraagd waarom u de 20.000 Lempira van uw schoonbroer niet wilde aanvaarden, zegt u dat dat een gewetenskwestie is. U wilde uw zus en schoonbroer niet lastigvallen gezien u daar niet van houdt (CGVS, p. 19). Uw gewetenskwestie valt zeer moeilijk in overeenstemming te brengen met de vrees voor uw leven. Uw keuze om uw werk te hervatten in plaats van hulp van uw familie te aanvaarden doet reeds ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het in het licht van uw bovenstaande verklaringen uiterst bevreemdend dat u één week voor uw vertrek uit Honduras wel stopte met werken om uw koffers in orde te brengen en uit te dokteren hoe luchthavens werken (CGVS, p. 15 en p. 16). Dat u deze redenen wel zwaarwichtig genoeg vond om een week van inkomsten te verliezen, terwijl u eerder verklaarde dat men moet blijven voorwerken waardoor u de vrees voor uw leven terzijde schoof, is niet proportioneel en valt niet met elkaar in overeenstemming te brengen. Uw gedrag hier doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder blijkt zelfs niet dat u na uw getuigenis enige voorzorgsmaatregelen nam wanneer u zich naar het werk begaf. Wanneer u hierover namelijk wordt bevraagd, zegt u slechts dat u altijd met schrik leefde en rond zich keek. U voelde zich immers achtervolgd (CGVS, p. 15). Dat u geen enkele concrete voorzorgsmaatregel nam om naar uw werk te gaan, maar slechts verder deed zoals in de tijden voor het uw getuigenis, getuigt niet van een doorleefde ervaring en valt bovendien wederom niet in overeenstemming te brengen met de vrees voor uw leven en keuze om het land te verlaten. Uw nonchalante gedrag doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het erg opmerkelijk dat u zich niet herinnert welke bende aanwezig was op het deel van de markt waar u werkte (CGVS, p. 16). Dit is te meer opmerkelijk gezien u weet dat B. (...) afpersgeld diende te betalen aan de bendeleden en u hier reeds enkele keren getuige van was geweest, waardoor u kon weten dat de kans om de bendeleden onder ogen te komen op de markt reëel was (CGVS, p. 8). Dat u een vrees voor uw leven zou hebben gekend jegens bende 18, maar zich niet zou herinneren of juist zij of de rivaliserende bende aanwezig waren op de markt waar u werkte is weinig plausibel.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u op basis van uw verklaring dat bendeleden het huis van F. (...) in beslag zouden hebben genomen en hij daaruit moest vertrekken, niet in aanmerking komt voor internationale bescherming (CGVS, p. 4 en p. 18). Op basis van andermans problemen toont u namelijk geen concrete en persoonlijke vrees aan die nochtans wel is vereist om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Gezien er omwille van het geheel aan elementen supra geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen getuigenis van een moord door bende 18, kunnen uw verklaringen geen dienstige basis vormen voor een risicoanalyse in het kader van de nood aan internationale bescherming.

Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw Hondurese nationaliteit die hier niet onmiddellijk wordt betwist. Het krantenartikel heeft betrekking op de moord die plaatsvond in Villa Nueva op 18 juni 2022, waarvan u verklaart getuige te zijn geweest. Zoals supra aangegeven, overtuigen uw verklaringen over getuige te zijn geweest van de moord niet. Het krantenartikel gaat slechts over de moord zelf – u wordt er niet in vermeld waardoor u op basis van het artikel evenmin kunt aantonen dat u diegene was die getuige was van de moord en hierdoor de ongeloofwaardigheid van uw relaas niet kan worden hersteld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS benadrukt hierbij dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Willekeurig geweld is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig/willekeurig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Honduras, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de georganiseerde misdaad erg actief is in Honduras en dat het merendeel van de criminele activiteiten die er in het land plaatsvinden, bende-gerelateerd is. Het geweld in het land wordt hoofdzakelijk gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen (Maras, lokale straatbendes, Chirizos,...), moorden, ontvoeringen, drugshandel, kidnappings, seksueel geweld, gedwongen rekrutering, afpersing, etc.. Daarnaast zijn femicide, huiselijk geweld, gedwongen prostitutie, verdwijningen, buitengerechtigde executies dagelijks kost in Honduras.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Honduras, doch benadrukt dat uit de aard en/of de vorm waarin het crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat Hondurese burgers gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. geld, wraak, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Honduras is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is. Bovendien kadert het gros van dit geweld niet in een

situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Voor zover de confrontaties tussen de Hondurese veiligheidsdiensten en een of meer georganiseerde misdaadbendes of tussen twee of meer gewapende bendes kunnen bestempeld worden als een binnenlands gewapend conflict, is de Commissaris-generaal van oordeel dat de mate van willekeurig geweld dat die confrontaties kenmerkt niet dermate hoog is dat dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het gros van het geweld dat in Honduras plaatsvindt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet valt. Dit wordt overigens bevestigd in voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines. UNHCR wijst er namelijk op dat het meeste, zo niet al het, geweld in Honduras doelgericht van aard is, waarbij individuen of bevolkingsgroepen voor specifieke redenen geviséerd worden (zie UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Honduras van 27 juli 2016, pagina 66). Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt dan ook geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Hondurees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Hoewel de Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Honduras complex en problematisch is, dient evenwel besloten te worden dat er in Honduras actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003).

Verzoeker voert in dit middel een uitvoerig betoog over de geloofwaardigheid van zijn asiolverhaal en over de veiligheidssituatie in Honduras.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het rapport “*Fighting Gangs Under the State of Exception in Honduras*” van ACLED Data van 5 december 2023 (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te

dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adviseur van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Honduras, te hebben verlaten omdat hij getuige was van een moord op een motortaxichauffeur door de bende 18. Bij terugkeer naar Honduras stelt hij te vrezen dat hij vermoord zal worden door leden van deze bende.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem ingeroepen getuigenis van een moord op een motorchauffeur door de bende 18, nu (i) zijn gedrag nadat hij getuige was van de moord absoluut niet strookt met de vrees voor zijn leven die hij voorhoudt en de hiermee gepaard gaande keuze om het land te verlaten, (ii) het erg opmerkelijk is dat hij zich niet herinnert welke bende aanwezig was op het deel van de markt waar hij werkte, (iii) hij op basis van zijn verklaring dat bendeleden het huis van F. in beslag zouden hebben genomen en F. daaruit moest vertrekken niet in aanmerking komt voor internationale bescherming en (iv) zijn paspoort en identiteitskaart slechts betrekking hebben op zijn Hondurese nationaliteit die niet onmiddellijk wordt betwist en hij op basis van het krantenartikel over de moord evenmin kan aantonen dat hij getuige was van deze moord. Dit wordt in deze beslissing als volgt toegelicht:

“Ten eerste strookt uw gedrag na uw getuigenis van de moord, waarbij u uw werk hervatte, absoluut niet met de vrees voor uw leven die u voorhoudt en de hiermee gepaard gaande keuze om het land te verlaten. Wanneer u wordt gevraagd waarom u enkele dagen na uw getuigenis besliste uw werk weer te hervatten, zegt u dat u geen middelen meer had en geld nodig had voor uw aankomst in België. U wordt gevraagd hoe het komt dat u bleef verder werken, terwijl u tegelijkertijd een vrees voor uw leven kende en naar aanleiding hiervan had beslist alles achter te laten en het land te verlaten. U antwoordt dat men in Honduras sterft van de honger indien men niet werkt (CGVS, p. 15). U wordt erop gewezen dat uw zussen niet bepaald arm waren – zo blijkt uit uw verklaringen – waarop u wordt gevraagd waarom zij u niet tijdelijk financieel konden helpen in plaats van dat u ging werken (CGVS, p. 7, p. 11 en p. 18). U zegt vaagweg dat het niet zo is dat uw zussen geld hebben, maar dat ze strijdlustig zijn. U wordt erop gewezen dat uw zussen u toch wel een beetje geld konden geven zodat u zou kunnen eten. U zegt dat het niet enkel uw maaltijden daar waren die u diende te bekostigen, maar ook uw uitgaves in België (CGVS, p. 18). Gevraagd of u voor uw uitgaven in België geen geld kon lenen van uw zussen, zegt u plots dat uw schoonbroer u 20.000 Lempira wilde uitleenen, maar u dat weigerde. Uiteindelijke leende uw schoonbroer u 10.000 Lempira uit. Gevraagd waarom u de 20.000 Lempira van uw schoonbroer niet wilde aanvaarden, zegt u dat dat een gewetenskwestie is. U wilde uw zus en schoonbroer niet lastigvallen gezien u daar niet van houdt (CGVS, p. 19). Uw gewetenskwestie valt zeer moeilijk in overeenstemming te brengen met de vrees voor uw leven. Uw keuze om uw werk te hervatten in plaats van hulp van uw familie te aanvaarden doet reeds ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het in het licht van uw bovenstaande verklaringen uiterst bevreemdend dat u één week voor uw vertrek uit Honduras wel stopte met werken om uw koffers in orde te brengen en uit te pakken hoe luchthavens werken (CGVS, p. 15 en p. 16). Dat u deze redenen wel zwaarwichtig genoeg vond om een week van inkomsten te verliezen, terwijl u eerder verklaarde dat men moet blijven voorwerken waardoor u de vrees voor uw leven terzijde schoof, is niet proportioneel en valt niet met elkaar in overeenstemming te brengen. Uw gedrag hier doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder blijkt zelfs niet dat u na uw getuigenis enige voorzorgsmaatregelen nam wanneer u zich naar het werk begaf. Wanneer u hierover namelijk wordt bevraagd, zegt u slechts dat u altijd met schrik leefde en rond zich keek. U voelde zich immers achtervolgd (CGVS, p. 15). Dat u geen enkele concrete voorzorgsmaatregel nam om naar uw werk te gaan, maar slechts verder deed zoals in de tijden voor het uw getuigenis, getuigt niet van een doorleefde ervaring en valt bovendien wederom niet in overeenstemming te brengen met de vrees voor uw leven en keuze om het land te verlaten. Uw nonchalante gedrag doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het erg opmerkelijk dat u zich niet herinnert welke bende aanwezig was op het deel van de markt waar u werkte (CGVS, p. 16). Dit is te meer opmerkelijk gezien u weet dat B. (...) afpersgeld diende te betalen aan de bendeleden en u hier reeds enkele keren getuige van was geweest, waardoor u kon weten dat de kans om de bendeleden onder ogen te komen op de markt reëel was (CGVS, p. 8). Dat u een vrees

voor uw leven zou hebben gekend jegens bende 18, maar zich niet zou herinneren of juist zij of de rivaliserende bende aanwezig waren op de markt waar u werkte is weinig plausibel.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u op basis van uw verklaring dat bendeleden het huis van F. (...) in beslag zouden hebben genomen en hij daaruit moest vertrekken, niet in aanmerking komt voor internationale bescherming (CGVS, p. 4 en p. 18). Op basis van andermans problemen toont u namelijk geen concrete en persoonlijke vrees aan die nochtans wel is vereist om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Gezien er omwille van het geheel aan elementen supra geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen getuigenis van een moord door bende 18, kunnen uw verklaringen geen dienstige basis vormen voor een risicoanalyse in het kader van de nood aan internationale bescherming.

Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw Hondurese nationaliteit die hier niet onmiddellijk wordt betwist. Het krantenartikel heeft betrekking op de moord die plaatsvond in Villa Nueva op 18 juni 2022, waarvan u verklaart getuige te zijn geweest. Zoals supra aangegeven, overtuigen uw verklaringen over getuige te zijn geweest van de moord niet. Het krantenartikel gaat slechts over de moord zelf – u wordt er niet in vermeld waardoor u op basis van het artikel evenmin kunt aantonen dat u diegene was die getuige was van de moord en hierdoor de ongeloofwaardigheid van uw relaas niet kan worden hersteld.”

Verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing zeer summier is en enkel verwijst naar zijn gebrek aan voorzorgsmaatregelen of onvoorzichtige gedrag na de gebeurtenis en acht dit volstrekt onvoldoende om zijn verklaringen in twijfel te trekken, doch hij gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing afdoende dient gemotiveerd te zijn en dat de lengte ervan irrelevant is. Bovendien dient er op te worden gewezen dat de adviseur van de commissaris-generaal er, naast verzoekers gebrek aan voorzorgsmaatregelen of onvoorzichtige gedrag na de gebeurtenis, tevens op wees dat het erg opmerkelijk is dat verzoeker zich niet herinnert welke bende aanwezig was op het deel van de markt waar hij werkte. Het is het geheel van deze motieven die hem heeft doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen getuigenis van een moord op een motorchauffeur door de bende 18.

Voorts stelt verzoeker dat zijn asielverhaal een levensechte dimensie heeft omdat hij van bij het begin van het persoonlijk onderhoud tot op het einde beefde en ontroerd was en omdat hij huilde “*terwijl hij zich het voorval van 18 juni 2023 herinnerde*”. Hij benadrukt tevens dat hij geëmotioneerd was toen hij uitlegde welke angst hij voelde tijdens de dagen dat hij weer aan het werk zou zijn gegaan. Dit kan echter geen afbreuk doen aan de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing. Dat verzoeker geëmotioneerd zou zijn geweest tijdens het persoonlijk onderhoud vormt immers geen objectief bewijs van de door hem aangehaalde vluchtredenen. Evenmin kan dit een verschoningsgrond zijn voor zijn gebrekkige kennis over de bende die aanwezig was op het deel van de markt waar hij werkte, wat bezwaarlijk als een detail kan worden beschouwd. Zijn gemoedstoestand op het moment van het persoonlijk onderhoud kan verschillende oorzaken hebben gehad die niet *per se* verband dienen te houden met de elementen die hij heeft verklaard en die als ongeloofwaardig werden beoordeeld.

Verzoeker benadrukt ook meermaals dat hij, ondanks zijn emotionele toestand, talrijke details verstrekke en overtuigende verklaringen aflegde. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) echter vast dat verzoekers verklaringen niet volstaan om aan de aangevoerde feiten zonder meer geloof te hechten, rekening houdend met de vaststellingen over zijn beweerd gedrag nadat hij getuige was van de moord en zijn gebrek aan kennis over welke bende aanwezig zou zijn geweest op het deel van de markt waar hij werkte. Waar hij stelt dat hij zeer consistent is en er geen tegenstrijdigheden zijn tussen zijn verklaringen, wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*.

Door er vervolgens op te wijzen dat het krantenartikel dat hij heeft neergelegd met betrekking tot de moord (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, map met ‘Documenten’) volledig consistent is met wat hij vertelde, doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen dat het krantenartikel slechts over de moord zelf gaat, dat hij er niet in wordt vermeld en dat hij op basis van het artikel dan ook evenmin kan aantonen dat hij getuige was van de moord. Ook door te benadrukken dat de andere objectieve informatie over het incident die gevonden werd door de *protection officer* van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en benoemd werd tijdens het persoonlijk onderhoud volledig consistent is met wat er door hem werd verteld, doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing. Hij laat overigens na dit betoog verder uit te werken en te concretiseren welke objectieve informatie die de *protection officer* gevonden zou hebben hij juist bedoelt. De Raad herhaalt dat verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud niet volstaan om aan de aangevoerde feiten zonder meer geloof te hechten (zelfs al waren zij consistent met de beschikbare informatie over de moord), rekening houdend met de vaststellingen over zijn beweerd gedrag nadat hij getuige was van de moord en zijn gebrek aan kennis over de bende die aanwezig zou zijn geweest op het deel van de markt waar hij werkte.

Verzoekers betoogt dat hij slechts voor enkele dagen terug aan het werk was gegaan om aan wat geld te komen om te overleven, betreft een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in het administratief dossier. Verzoeker verklaarde in de loop van de administratieve procedure immers dat het incident zich voordeed op 18 juni 2022, dat hij daarna enkele dagen thuisbleef en dat hij tegen het eind van de week weer naar zijn werk begon te gaan, tot een week voor zijn vertrek uit het land op 6 september 2022 (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, 9, 10 en 15, en stuk 7, map 'DVZ', 'verklaring DVZ', vraag nr. 33). Volgens zijn eerdere verklaringen zou verzoeker dus voor meer dan twee maanden terug aan het werk zijn gegaan na een paar dagen te zijn thuisgebleven na het incident.

Voorts herhaalt verzoeker de verklaringen die hij reeds had afgelegd over het moment en de reden dat hij terug aan het werk is gegaan, zonder de concrete motieven daarover te weerleggen. Hij stelt tevens dat hij zich schaamde om de echtgenoten van zijn zussen om meer geld te "*smeken*". De Raad wijst er echter op dat verzoeker eerder verklaarde dat zijn schoonbroer F. hem 20.000 Lempira wilde uitlenen, maar dat hij dat niet wou aanvaarden omwille van een gewetenskwestie en dat F. hem uiteindelijk nog 10.000 Lempira heeft geleend (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Uit zijn eerdere verklaringen kan dan ook niet blijken dat verzoeker werkelijk om meer geld diende te "*smeken*" bij zijn schoonbroer. Voorts oordeelt de Raad in navolging van de adviseur van de commissaris-generaal dat de gewetenskwestie waarvan verzoeker gewag maakte zeer moeilijk in overeenstemming valt te brengen met zijn beweerde vrees voor zijn leven. Verzoekers keuze om zijn werk (voor langer dan twee maanden) te hervatten in plaats van hulp van zijn (schoon)familie te aanvaarden doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoeker voert nog aan dat familierelaties (vooral over geld) zelfs in tijden van gevaar complex kunnen blijven binnen een familie, doch hij toont op geen enkele wijze concreet aan dat er dermate complexe relaties in zijn familie zouden zijn dat het aannemelijk kan worden geacht dat hij liever zijn leven riskeerde dan het geld van zijn familie te aanvaarden.

Door voorts zijn eerdere verklaringen te herhalen dat hij niet bij familieleden thuis kon slapen uit angst om hen ook in gevaar te brengen en omdat de *maras* overall connecties hebben en dat hij niet wist wat hij moest doen om zichzelf te beschermen, "*vooral omdat de mara's toch al wisten waar hij woonde*" en hij daarom in afwachting van zijn vertrek probeerde een normaal leven te leiden en de leden van de criminele bendes die hij op straat tegenkwam gerust te stellen dat hij niets zou zeggen, werpt verzoeker geen ander licht op de vaststellingen dat hij naliet om enige voorzorgsmaatregelen te nemen wanneer hij zich naar zijn werk begaf en dat dit niet getuigt van een doorleefde ervaring. Zelfs al kon verzoeker niet terecht bij zijn familie, dan nog kon worden verwacht dat hij minstens getracht zou hebben om enige andere voorzorgsmaatregel te nemen. Waar verzoeker nog stelt dat het voor hem een zeer moeilijke periode was waarin hij in angst leefde, kan de Raad alleen maar vaststellen dat het in dat geval des te vreemder overkomt dat verzoeker desondanks geen voorzorgsmaatregel(en) nam.

Waar verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing er geen rekening mee houdt dat zijn huisgenoot en collega F. begin 2023 door dezelfde criminele groep uit zijn huis is verdreven, waardoor deze zijn baan moest opzeggen en zijn huis moest afstaan aan de bende en stelt dat dit een belangrijke indicatie is van de realiteit van de risico's die hij loopt in geval van een terugkeer naar het land, gaat hij voorbij aan de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing dat hij op basis van andermans problemen geen concrete en persoonlijke vrees aantoonde. Een louter hypothetische vrees volstaat niet om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Verzoeker verklaarde overigens dat hij niet zou kunnen zeggen waarom F. plots begin 2023 uit zijn huis is gezet door bendeleden (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18), zodat er geen link kan worden vastgesteld tussen de problemen van F. en zijn eigen beweerde problemen.

Ten slotte citeert verzoeker uit de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Honduras*" van UNHCR van 26 juli 2016. Uit de door hem geciteerde informatie blijkt dat er gerapporteerde gevallen zijn van moorden door bendes op getuigen van misdaden die door deze bendes werden gepleegd en dat deze getuigen een nood aan internationale bescherming kunnen hebben. De Raad wijst er echter op dat het citeren uit algemene informatie niet volstaat, dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade *in concreto* moet worden aangetoond en dat verzoeker daartoe, gelet op de voorgaande vaststellingen, in gebreke blijft.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

De Raad voegt hier nog aan toe dat verzoeker ook op basis van zijn verklaring dat zijn broer tevens problemen zou hebben gekend met een bende (bende MS13) niet in aanmerking komt voor internationale bescherming omdat hij ook hiermee geen concrete en persoonlijke vrees aantoonde.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Bijgevolg besluit de Raad in navolging van de adviseur van de commissaris-generaal dat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen getuigenis van een moord op een motortaxichauffeur door de bende 18 en dat (ii) verzoeker op basis van zijn verklaringen dat zijn broer en zijn huisgenoot F. tevens problemen zouden hebben gekend met de bendes niet in aanmerking komt voor internationale bescherming omdat hij hiermee geen concrete en persoonlijke vrees aantoonst.

In zoverre verzoeker betoogt dat er objectieve bewijzen zijn dat het optreden van de Hondurese regering tegen bendes niet effectief is, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen met de bende 18, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Honduras.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij geconcludeerd werd dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen getuigenis van een moord op een motortaxichauffeur door de bende 18 en dat verzoeker op basis van zijn verklaringen dat zijn broer en zijn huisgenoot F. tevens problemen zouden hebben gekend met de bendes niet in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviserd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Honduras zou hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De adviseur van de commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Honduras:

“Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de georganiseerde misdaad erg actief is in Honduras en dat het merendeel van de criminele activiteiten die er in het land plaatsvinden, bendedegerelateerd is. Het geweld in het land wordt hoofdzakelijk gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen (Maras, lokale straatbendes, Chirizos,...), moorden, ontvoeringen, drugshandel, kidnappings, seksueel geweld, gedwongen rekrutering, afpersing, etc.. Daarnaast zijn femicide, huiselijk geweld, gedwongen prostitutie, verdwijningen, buitengerechterlijke executies dagelijks kost in Honduras.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Honduras, doch benadrukt dat uit de aard en/of de vorm waarin het crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat Hondurese burgers geviserd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. geld, wraak, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Honduras is dan ook in

wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is. Bovendien kadert het gros van dit geweld niet in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Voor zover de confrontaties tussen de Hondurese veiligheidsdiensten en een of meer georganiseerde misdaadbendes of tussen twee of meer gewapende bendes kunnen bestempeld worden als een binnenlands gewapend conflict, is de Commissaris-generaal van oordeel dat de mate van willekeurig geweld dat die confrontaties kenmerkt niet dermate hoog is dat dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het gros van het geweld dat in Honduras plaatsvindt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet valt. Dit wordt overigens bevestigd in voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines. UNHCR wijst er namelijk op dat het meeste, zo niet al het, geweld in Honduras doelgericht van aard is, waarbij individuen of bevolkingsgroepen voor specifieke redenen geviséerd worden (zie UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Honduras van 27 juli 2016, pagina 66). Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt dan ook geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Hondurees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden.

Hoewel de Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Honduras complex en problematisch is, dient evenwel besloten te worden dat er in Honduras actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

Verzoeker betoogt dat de informatie waarop het CGVS zich heeft gebaseerd verouderd is en had moeten worden aangevuld met recentere informatie over de veiligheidssituatie in Honduras, doch hij brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop de bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De Raad stelt vast dat de door verzoeker bijgebrachte informatie in lijn ligt met de informatie in het administratief dossier en er niet op duidt dat de situatie in Honduras in die zin gewijzigd zou zijn dat het niet langer opgaat te stellen dat het gros van het geweld dat er plaatsvindt doelgericht van aard is. Dit kan evenmin blijken uit verzoekers verwijzingen naar de problemen die zijn broer en zijn collega en huisgenoot F. zouden hebben meegemaakt. Verzoeker wijst op de noodtoestand die op 6 december 2022 werd uitgeroepen en stelt dat de Hondurese regering zich (volgens Amnesty International) sinds deze noodtoestand schuldig heeft gemaakt aan talrijke misbruiken. Hij voegt hieraan toe dat burgers die in de buurt van de bendes wonen nu geconfronteerd kunnen worden met willekeurige arrestaties en mishandeling zonder onderzoek en *"gewoon als ze ervan worden verdacht banden met gangs te hebben"*. Hiermee toont hij echter niet aan dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Hondurees (die in de buurt van bendeleden woont) een (verhoogd) risico loopt om slachtoffer te worden van een (willekeurige) arrestatie of mishandeling in het kader van deze noodtoestand. Hij toont evenmin concreet aan dat hij, specifiek, een dergelijk risico zou lopen bij terugkeer naar Honduras. Waar verzoeker nog laat gelden dat de ministeries van Buitenlandse Zaken van andere landen reizigers sterk afraden om Honduras te bezoeken, wijst de Raad erop dat reisadviezen bestemd zijn voor reislustige toeristen en niet te beschouwen zijn als richtlijnen voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van dit land afkomstig zijn.

Gelet op het voormelde besluit de Raad eveneens dat er in Honduras actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adviseur van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN